

Møller, Landerupgaard, havde gjort sig skyldig i, laa udenfor Loven; gøre de ikke det, har han ingen Ret til at bebrejde Justitsministeren, at han ikke har grebet ind.

Første Viceformand (J. C. Christensen): For en meget kort Bemærkning har Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds Ordet.

Sabroe: Man har ladet Lærer Andersen paa Taasinge falde og anført, at Grunden hertil var, at han har pryglet nogle Drengene. Lad andre falde, der have pryglet haardere end han. Naar Justitsministeren siger, at der er straffet indenfor Lovens Ramme, mener han vel: indenfor det Regulativ, som Alberti har udstedt. Det var dog saaledes, at man kun maa tildele alvorlige Straffe for meget alvorlige Forseelser. Men de fleste af de Drengene, om hvem det er oplyst, at de ere blevne straffede efter Regulativet, ere blevne straffede, fordi de var løbet deres Vej, og det er ikke nogen alvorlig Forseelse eller Forbrydelse, for det er en ganske naturlig Ting; de fleste Børn, der komme paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter, lide af Hjemvé og længes bitterlig efter at komme tilbage til Forældre og Hjem, og det at straffe dem saa haardt, fordi de løbe bort, forekommer mig i hvert Fald at være en Overtrædelse af den Mildning, der skulde være udtrykt i Regulativet.

Maa jeg saa protestere mod, at vi Socialdemokrater skulde have Andel i dette Strafferregulativ. Vi modsatte os dets Indsættelse i selve Loven og var imod Prygl, men saa sagde Venstrereformpartiet: Ville I ikke gaa med til Hustugt, faa vi ingen Lov. Og saa mente vi: Lad der saa komme et Strafferregulativ, som Alberti udsteder, den Dag kommer, da han ikke er mere, og saa kommer der vel andre Tider og et bedre System. Desværre har det vist sig, at efter Alberti kom der en Høgsbro, og han haandhæver Disciplinen paa samme karakteristiske Maade som Alberti.

Marott: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Første Viceformand (J. C. Christensen): Denne Forhandling maa være sluttet nu; vi maa videre i Behandlingen af Finansloven.

Bluhme: For saa vidt vi endnu ere ved Finanslovens første Behandling, vil jeg sige, at Tiden er fremrykket, og jeg føler Trang til at gøre en Undskyldning for, at jeg kommer tilbage til den Sag, der ligger for. Jeg vil sige til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at det vistnok vækker almindelig Tilfredshed at se, at han paa § 27 ønsker bevilget, jeg tror, det er 7 Mill. Kr., til Udvidelse af Materiel for Banerne. Der har været talt meget om Banerne. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette Emne, men jeg vil blot sige, at mellem de 7 Mill. Kr. er der, ser jeg, kun Tale om 2 Mill. Kr. til Godsvogne, og at af de 7 Mill. Kr. forventes der kun at blive brugt 2 Mill. Kr. paa det Finansaar, vi gaa ind i. De 2 Mill. Kr., der tænkes anvendte, altsaa i Løbet af flere Aar, paa Godsvogne, ville fordele sig til 619 Godsvogne. Men jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at Sparsommelighed er god, men, som Finansministeren siger, Økonomi er bedre, rigtig god Økonomi, og til god Økonomi hører ubetinget at støtte Erhvervslivet saa godt som muligt her i Landet. Hvis den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil henvende sig til Handelsforeningerne her i Landet eller til Erhvervslivets Repræsentanter, vil han erfare, at efter de Beregninger, der ere stilled op, mangle de danske Jernbaner i Øjeblikket for nogenlunde at kunne tilfredsstille de Fordringer, Handelen og Erhvervslivet stille til Jernbanerne, henved 2,000 Godsvogne, saa det er en temmelig tarvelig Besked, vi faa, at i Løbet af flere Aar kunne vi vente at faa indtil 600. Under den Arbejdsløshedsperiode, den Depressionsperiode, vi leve i, vilde det vistnok være heldigt, om Staten betragtede det som god Økonomi at udføre saa mange Arbejder som muligt, idet man saa senere kunde trække tilbage derpaa, naar Tiderne gik frem. Det vilde være af stor Værdi for Erhvervslivet her i Landet, om Administrationen vilde lægge Vægt paa nu at formere Jernbanemateriellet i højere